

A „SZÜGYI ÚT”-ON

Ezen az úton egykoron
— Gyermekkorom! Gyermekkorom! —
minden tavasszal templomi
zászlók alatt vonultunk sorban
az új búzát megáldani.

Vittem a tömjénfüstölőt
a pap előtt, a pap előtt.
A friss kalász is térdre hullt
— akár csak mi, hogy eső essen —
(így lép elélem a múlt, a múlt.)

A szügyi út mi volt nekem?
A végtelen! A végtelen!
Itt volt a világ vége, mert
ezen túlmenni gyermeklábam
túlcsavarogni sose mert.

Ó, ezer kilométerek!
Soruk pereg, hogy elperereg!
Azóta milyen messzi út
röpitette e nyugtalanság
s szép szótól megvert kisfiút.

Láthatta Bécs káprázatát,
Prágát, az Alpok szűz havát,
Moszkva. Leningrád és Peking,
Szibéria a Mongol puszták
dajkálták dédelgetve mind.

S Varsó, a tenger szinarany
— Ó szép nyaram! Ó szép nyaram! —
szinarany tükrét nézte...

Am
kevés volt! Hisz nem lépett túl
a „Szügyi út” titkos távolán.

A borús ég, mint hullt korom
— Felnőtt-korom! Felnőtt-korom! —
s autó visz, féke felsivít.
s röpit, most túl a Szügyi úton...

a nógrádmarcali téészig.